

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἦν ἀσθενῶν Λάζαρος ἀπὸ Βηθανίας, ἐκ τῆς κώμης Μαρίας καὶ Μάρθας τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς. Ἦν δὲ Μαρία ἡ ἀλείψασα τὸν Κύριον μύρω καὶ ἐκμάξασα τοὺς πόδας αὐτοῦ ταῖς θριξίν αὐτῆς, ἧς ὁ ἀδελφὸς Λάζαρος ἠσθένει. Ἀπέστειλαν οὖν αἱ ἀδελφαὶ πρὸς αὐτὸν λέγουσαι· Κύριε, ἴδε ὃν φιλεῖς ἀσθενεῖ. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι' αὐτῆς. Ἠγάπα δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς καὶ τὸν Λάζαρον.

Ὡς οὖν ἤκουσεν ὅτι ἀσθενεῖ, τότε μὲν ἔμεινεν ἐν ᾧ ἦν τόπῳ δύο ἡμέρας· ἔπειτα μετὰ τοῦτο λέγει τοῖς μαθηταῖς· ἄγωμεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν πάλιν. Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταί· ραββί, νῦν ἐζήτουν σε λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὐχὶ δώδεκά εἰσιν ὥραι τῆς ἡμέρας; Ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου βλέπει· ἐὰν δέ τις περιπατῇ ἐν τῇ νυκτί, προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ. Ταῦτα εἶπε, καὶ μετὰ τοῦτο λέγει αὐτοῖς· Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν. Εἶπον οὖν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Κύριε, εἰ κεκοίμηται, σωθήσεται. Εἰρήκει δὲ ὁ Ἰησοῦς περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει. Τότε οὖν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς παρρησίᾳ· Λάζαρος ἀπέθανε, καὶ χαίρω δι' ὑμᾶς, ἵνα πιστεύσητε, ὅτι οὐκ ἤμην ἐκεῖ· ἀλλ' ἄγωμεν πρὸς αὐτόν. Εἶπεν οὖν Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος τοῖς συμμαθηταῖς· ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ. Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἰησοῦς εὗρεν αὐτὸν τέσσαρας ἡμέρας ἤδη ἔχοντα ἐν τῷ μνημείῳ.

Ἦν δὲ ἡ Βηθανία ἐγγὺς τῶν Ἱεροσολύμων ὡς ἀπὸ σταδίων δεκαπέντε, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐληλύθεισαν πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν ἵνα παραμυθῶνται αὐτὰς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν. Ἡ οὖν Μάρθα ὡς ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ὑπήντησεν αὐτῷ· Μαρία δὲ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκαθέζετο. Εἶπεν οὖν ἡ Μάρθα πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, ὁ ἀδελφός μου οὐκ ἂν ἔτεθνήκει. Ἀλλὰ καὶ νῦν οἶδα ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσῃ τὸν Θεόν, δώσει σοι ὁ Θεός. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου. Λέγει αὐτῷ Μάρθα· οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Πιστεύεις τοῦτο; Λέγει αὐτῷ· ναί, Κύριε, ἐγὼ πεπίστευκα ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενος. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀπήλθε καὶ ἐφώνησε Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς λάθρᾳ εἰποῦσα· ὁ διδάσκαλος πάρεστι καὶ φωνεῖ σε. Ἐκείνη ὡς ἤκουσεν, ἐγείρεται ταχὺ καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτόν. Οὕπῳ δὲ ἐληλύθει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν κώμην, ἀλλ' ἦν ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ὑπήντησεν αὐτῷ ἡ Μάρθα.

Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι οἱ ὄντες μετ' αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ παραμυθούμενοι αὐτήν, ἰδόντες τὴν Μαρίαν ὅτι ταχέως ἀνέστη καὶ ἐξῆλθεν, ἠκολούθησαν αὐτῇ, λέγοντες ὅτι ὑπάγει εἰς τὸ μνημεῖον ἵνα κλαύσῃ ἐκεῖ. Ἡ οὖν Μαρία ὡς ἦλθεν ὅπου ἦν ὁ Ἰησοῦς, ἰδοῦσα αὐτὸν ἔπεσεν αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας λέγουσα αὐτῷ· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανέ μου ὁ ἀδελφός. Ἰησοῦς οὖν ὡς εἶδεν αὐτὴν κλαίουσαν καὶ τοὺς συνελθόντας αὐτῇ Ἰουδαίους κλαίοντας, ἐνεβριμῆσατο τῷ πνεύματι καὶ ἐτάραξεν ἑαυτόν, καὶ εἶπε· ποῦ τεθεικάτε αὐτόν; Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἔρχου καὶ ἴδε. Ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν· τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· οὐκ ἠδύνατο οὗτος, ὁ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, ποιῆσαι ἵνα καὶ οὗτος μὴ ἀποθάνῃ; Ἰησοῦς οὖν, πάλιν ἐμβριμώμενος ἐν ἑαυτῷ, ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον· ἦν δὲ σπήλαιον, καὶ λίθος ἐπέκειτο ἐπ' αὐτῷ.

Λέγει ὁ Ἰησοῦς· ἄρατε τὸν λίθον. Λέγει αὐτῷ ἡ ἀδελφὴ τοῦ τεθνηκότος Μάρθα· Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γάρ ἐστι. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· οὐκ εἶπόν σοι ὅτι ἐὰν πιστεύσῃς, ὄψει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ; Ἦσαν οὖν τὸν λίθον οὗ ἦν ὁ τεθνηκῶς κείμενος. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἤρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω καὶ εἶπε· πάτερ, εὐχαριστῶ σοι ὅτι ἤκουσάς μου. Ἐγὼ δὲ ἤδειν ὅτι πάντοτέ μου ἀκούεις· ἀλλὰ διὰ τὸν ὄχλον τὸν περιστώτα εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Καὶ ταῦτα εἰπὼν φωνῆ μεγάλης ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἕξω. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκῶς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· λύσατε αὐτὸν καὶ ἄφετε ὑπάγειν. Πολλοὶ οὖν ἐκ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ἐλθόντες πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ θεασάμενοι ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

Απόδοση στη νεοελληνική:

Τον καιρὸ ἐκεῖνο, ὑπῆρχε κάποιος ἀσθενὴς ὀνομαζόμενος Λάζαρος ἀπὸ τὴν Βηθανίαν, ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς Μαρίας καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Μάρθας. Αὐτὴ ἦτο ἡ Μαρία ποὺ ἄλειψε τὸν Κύριον μὲ μύρον καὶ ἐσφόγγισε τὰ πόδια του μὲ τὰ μαλλιά τῆς, τῆς ὁποίας ὁ ἀδελφὸς Λάζαρος ἦτο ἀσθενής. Ἔστειλαν λοιπὸν οἱ ἀδελφές πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπαν, «Κύριε, ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶς, εἶναι ἀσθενής». Ὅταν ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς, εἶπε, «Αὐτὴ ἡ ἀσθένεια δὲν θὰ καταλήξῃ εἰς θάνατον ἀλλ' εἶναι χάριν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δοξασθῇ δι' αὐτῆς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Ὁ Ἰησοῦς ἀγαποῦσε τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ τὸν Λάζαρον.

Ὅταν λοιπὸν ἄκουσε ὅτι ἀσθενεῖ, ἔμεινε τότε δύο ἡμέρες εἰς τὸν τόπον ὅπου εὕρισκετο. Ἔπειτα εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς, «Ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν». Λέγουν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταί, «Ραββί, πρὸ ὀλίγου οἱ Ἰουδαῖοι ζητοῦσαν νὰ σὲ λιθοβολήσουν καὶ πάλιν πηγαίνεις ἐκεῖ;». Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Δὲν εἶναι δώδεκα οἱ ὥρες τῆς ἡμέρας; Ἐὰν περπατῇ κανεὶς τὴν ἡμέραν, δὲν σκοντάφτει, διότι βλέπει τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου. Ἐὰν ὅμως περπατῇ τὴν νύχτα, σκοντάφτει, διότι τὸ φῶς δὲν εἶναι μαζί του». Αὐτὰ εἶπε καὶ κατόπιν συνέχισε, «Ὁ Λάζαρος ὁ φίλος μας ἔχει κοιμηθῆ, ἀλλὰ πηγαίνω νὰ τὸν ξυπνήσω». Τοῦ εἶπαν τότε οἱ μαθηταί του, «Κύριε, ἂν ἔχη κοιμηθῆ θὰ γίνῃ καλά». Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς εἶχε μιλήσει διὰ τὸν θάνατόν του, ἐκεῖνοι δὲ ἐνόμισαν ὅτι μιλεῖ διὰ τὸν φυσικὸν ὕπνον. Τότε τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς καθαρά, «Ὁ Λάζαρος ἐπέθανε, καὶ χαίρω ποὺ δὲν ἤμουν ἐκεῖ διότι θὰ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ σας γιὰ νὰ πιστέψετε· ἀλλ' ἄς πᾶμε σ' αὐτόν». Εἶπε τότε ὁ Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, εἰς τοὺς συμμαθητάς του, «Ἄς πᾶμε καὶ ἐμεῖς διὰ νὰ πεθάνωμε μαζί του». Ὅταν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς, τὸν εὕρηκε ἤδη ἐνταφιασμένον πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

Ἡ Βηθανία ἦτο πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων περὶ τὰ δέκα πέντε στάδια. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους εἶχαν ἔλθει εἰς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν διὰ νὰ τὰς παρηγορήσουν διὰ τὸν ἀδελφόν τους. Μόλις ἄκουσε ἡ Μάρθα ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐπῆγε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ, ἐνῶ ἡ Μαρία ἐκάθησε εἰς τὸ σπίτι. Εἶπε τότε ἡ Μάρθα εἰς τὸν Ἰησοῦν, «Κύριε, ἐὰν ἤσουνα ἐδῶ, δὲν θὰ πέθαινε ὁ ἀδελφός μου. Ἀλλὰ καὶ τώρα ξέρω ὅτι ὅσα ζητήσῃς ἀπὸ τὸν Θεόν, θὰ σοῦ τὰ δώσῃ ὁ Θεός». Λέγει εἰς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, «Ὁ ἀδελφός σου θὰ ἀναστηθῇ». Ἡ Μάρθα τοῦ λέγει, «Ξέρω ὅτι θὰ ἀναστηθῇ κατὰ τὴν ἀνάστασιν, τὴν ἐσχάτην ἡμέραν». Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὅποιος πιστεύει σὲ ἐμέ, καὶ ἂν πεθάνῃ, θὰ ζῆσῃ, καὶ ὅποιος ζῆ καὶ πιστεύει σ' ἐμέ, δὲν θὰ πεθάνῃ ποτέ. Τὸ πιστεύεις αὐτό;». Λέγει

εἰς αὐτόν, «Ναί, Κύριε, ἐγὼ ἔχω πιστέψει ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον». Ὅταν εἶπε αὐτά, ἔφυγε καὶ ἐφώνησε τὴν Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ τῆς εἶπε μυστικά, «Ὁ διδάσκαλος εἶναι ἐδῶ καὶ σὲ φωνάζει». Ἐκείνη μόλις τὸ ἄκουσε, σηκώνεται γρήγορα καὶ ἔρχεται σ' αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἀκόμη ἔλθει εἰς τὸ χωριό, ἀλλ' εὐρίσκετο εἰς τόπον ὅπου τὸν προϋπάντησε ἡ Μάρθα.

Οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μαζί τῆς εἰς τὸ σπίτι καὶ τὴν παρηγοροῦσαν, ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ Μαρία ἐσηκώθηκε γρήγορα καὶ ἐβγήκε, τὴν ἀκολούθησαν καὶ ἔλεγαν, «Πηγαίνει εἰς τὸ μνημεῖον διὰ νὰ κλάψῃ ἐκεῖ». Ἦλθε λοιπὸν ἡ Μαρία ἐκεῖ ὅπου ἦτο ὁ Ἰησοῦς, καὶ μόλις τὸν εἶδε, ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τοῦ εἶπε, «Κύριε, ἐὰν ἦσουν ἐδῶ, δὲν θὰ πέθαινε ὁ ἀδελφός μου». Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ καὶ τοὺς Ἰουδαίους πὺ τὴν συνώδευαν νὰ κλαίουν ἐπίσης, ἀναστέναξε μέσα του καὶ ταραχθῆκε καὶ εἶπε, «Ποῦ τὸν ἔχετε βάλει;». Τοῦ λέγουν, «Κύριε, ἔλα νὰ ἰδῆς». Ὁ Ἰησοῦς ἐδάκρυσεν. Εἶπαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι, «Κύτταξε πόσον τὸν ἀγαποῦσε». Ἀλλὰ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶπαν, «Δὲν μπορούσε αὐτός, πὺ ἀνοιξε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ, νὰ κάνῃ κάτι ὥστε νὰ μὴ πεθάνῃ ὁ Λάζαρος;». Ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ πάλιν ἀναστέναξε μέσα του, ἦλθε εἰς τὸ μνημα. Ἦτο δὲ τοῦτο σπήλαιον καὶ ἓνας λίθος ἦτο εἰς τὸ στόμιον.

Λέγει ὁ Ἰησοῦς, «Σηκῶστε τὸν λίθον». Ἡ Μάρθα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀποθανόντος, τοῦ λέγει, «Κύριε, τώρα θὰ μυρίζῃ ἄσχημα, διότι εἶναι ἡ τετάρτη ἡμέρα». Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι ἐὰν πιστέψῃς θὰ ἰδῆς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;». Ἐσήκωσαν τότε τὸν λίθον ὅπου εὐρίσκετο ὁ νεκρός. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσήκωσε τὰ μάτια πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εἶπε, «Πατέρα, σὲ εὐχαριστῶ, διότι μὲ ἄκουσες. Ἐγὼ βέβαια ἤξερα ὅτι πάντοτε μὲ ἀκοῦς ἀλλὰ τὸ εἶπα διὰ τὸν λαὸν πὺ παρευρίσκεται, γιὰ νὰ πιστέψουν ὅτι σὺ μὲ ἔστειλες». Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἐφώνησε μὲ δυνατὴν φωνήν, «Λάζαρε, ἔλα ἔξω». Καὶ ἐβγήκε ἐκεῖνος πὺ εἶχε πεθάνει, δεμένος τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μὲ λευκὰς ταινίαις, καὶ τὸ πρόσωπόν του γύρω δεμένο μὲ μαντήλι. Τοὺς εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς, «Λύστε τον καὶ ἀφήστε τον νὰ φύγῃ». Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει εἰς τὴν Μαρίαν καὶ εἶδαν τί ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστεψαν σ' αὐτόν.